

Arrest

nr. 255 676 van 7 juni 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 14 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 22 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 21 december 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 20 juni 1977 te San Salvador. U hebt sinds 2003 een relatie met I. M. H. C. (...). Samen hebben jullie een dochter, A. I. O. H. (...), geboren op 24 oktober 2005. Sinds 2011 woonden jullie in Zacamil, Mejicanos, waar jullie een woning huurden voor 140 dollar per maand. In de zone waar jullie woonden was de bende 18 revolucionarios actief.

U werkte sinds 2018 als taxichauffeur via de applicatie Indriver. Daarnaast verkocht u ook gsm-accessoires en cosmetica via Marketplace op Facebook.

Toen uw dochter op 10 juni 2019 terugkwam van school met de microbus, werd ze lastiggevalen door vier gewapende leden van de bende 18 op de parking van jullie kolonie. De bendeleden intimideerden haar, zeiden dat ze geïnteresseerd in haar waren, stalen haar gsm en eisten dat ze zou toe treden tot de bende. Uw dochter slaagde erin om weg te geraken en liep naar huis.

De volgende dag vroeg uw partner aan de bestuurder van de microbus om haar vanaf nu te begeleiden tot bij uw thuis of om minstens toe te kijken tot uw dochter het huis binnenging.

Drie dagen later, op 13 juni 2019, werd uw dochter na de volleybaltraining door een andere vader afgezet en moest ze opnieuw een stukje wandelen. Ze werd opnieuw benaderd door drie bendeleden. Ze namen haar vast, probeerden haar te verkrachten, eisten dat ze lid zou worden van de bende en dreigden haar te vermoorden. Ze riep om hulp en uiteindelijk kwamen er enkele burens. Ze heeft zich kunnen losmaken en is naar de burens kunnen rennen, die haar dan naar huis brachten. Jullie besloten vervolgens om bij uw ouders te gaan wonen in Recidencial Mexicaly. In deze zone was de bende MS actief. Uw dochter ging daarop niet meer naar school en u stopte met werken. Jullie kwamen niet meer buiten.

Op 27 juni 2019 kocht uw broer jullie vliegtickets naar België. Op 15 augustus 2019 nam uw partner ontslag bij Banco Promerica en op 31 augustus 2019 stopte ze met werken. Van 19 augustus tot 24 augustus 2019 reisde u met uw partner en uw dochter naar Honduras waar uw dochter deelnam aan een toernooi met haar volleybalploeg. Op 22 september 2019 werd uw dochter geopereerd aan een cyste op haar eierstok.

Op 13 oktober 2019 vertrok u samen met uw partner en uw dochter uit El Salvador en vlogen jullie via Spanje naar Frankrijk. Vandaaruit namen jullie de bus en de trein naar België, waar jullie aankwamen op 15 oktober 2019. U diende vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in op 22 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw NIT-kaart, medische documenten van uw dochter, reisinformatie, een screenshot van de bankkaart van uw broer als betalingsbewijs voor uw vliegtickets en krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven als ingeroepen door uw partner, I. M. H. C. (...). Gezien er ten aanzien van uw partner een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus,

kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw partner is gebaseerd op de volgende motieven:

(...)

Ook de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw NIT-kaart, medische documenten van uw dochter, reisinformatie en het screenshot van de bankkaart van uw broer als betalingsbewijs voor uw vliegtickets hebben slechts betrekking op uw identiteit, de medische geschiedenis van uw dochter en uw reisweg naar België, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Ook de nieuwsartikelen die u neerlegt houden geen verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in El Salvador (CGVS, p. 12).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 29 juni 1975 in San Salvador. U hebt een zoon J. A. P. H. (...) die momenteel in El Salvador woont.

Sinds 2003 hebt u een relatie met E. U. O. T. (...). Samen hebben jullie een dochter A. I. O. H. (...), geboren op 24 oktober 2005. Sinds 2009 werkte u bij Banco Promerica als account assessor. In 2011 gingen jullie in Mejicanos, Zacamil wonen waar jullie een huis huurden voor 120 dollar. In de zone waar jullie woonden was de bende 18 revolucionarios actief.

Op 10 juni 2019 kwam uw dochter terug van school met de microbus. Toe ze afstapte werd ze benaderd door vier leden van de bende 18. Ze toonden hun wapens en namen haar gsm af. Ze dreigden haar en jullie te vermoorden indien ze zich niet zou aansluiten bij de bende. Ze moest ook de vrouw worden van een van hen. Uw dochter kon weggaan en liep onmiddellijk naar jullie appartement. De volgende dag vroeg u aan de chauffeur van de microbus om haar in het vervolg tot aan de deur te begeleiden.

Op 13 juni 2019 kwam uw dochter te laat terug van de volleybaltraining waardoor ze de microbus miste. De ouders van een klasgenoot brachten haar naar huis en zetten haar af op de parking van de kolonie. Ze werd er opnieuw benaderd door drie bendeleden. De bendeleden waren agressief, scholden haar uit en eisten dat ze met hen mee moest gaan. Uw dochter weigerde en begon te roepen. Op dat moment passeerden enkele burens, ze riep hen en is met hen meegegaan. U merkte ook dat de bendeleden jullie controleerden en in de gaten hielden. Jullie besloten te verhuizen naar het huis van uw schoonouders in residencial Mexicaly, San Jacinto. In die zone was ook de bende 18 revolucionarios actief. Uw dochter ging vervolgens niet meer naar school en uw partner stopte die dag ook met werken. Enkele dagen later besloten jullie om El Salvador te verlaten.

Op 26 of 27 juni 2019 kocht uw schoonbroer uw reistickets naar België. Op 15 augustus 2019 diende u uw ontslag in bij Banco Promerica en op 31 augustus 2019 stopte u met werken. Van 19 tot 24 augustus 2019 reisde u met uw partner en uw dochter naar Honduras waar zij met haar volleybalploeg aan de Centraal-Amerikaanse spelen deelnam. In september 2019 werd uw dochter geopereerd aan een cyste op haar eierstok.

Op 13 oktober 2019 vertrok u samen met uw partner en uw dochter uit El Salvador en vlogen jullie via Spanje naar Frankrijk. Vandaaruit namen jullie de bus en de trein naar België, waar jullie aankwamen op 15 oktober 2019. U diende vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in op 22 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, uw DUI, uw rijbewijs, krantenartikelen, uw diploma, een bewijs van uw tewerkstelling bij Banco Promerica, reisinformatie, de studentenkaart van uw dochter, een visitekaartje van uw werk en de medische info van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen bevat uw asielrelaas verschillende eigenaardigheden en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas toch wel onderuit halen. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw dochter een eerste keer op 10 juni 2019 werd lastiggevalen door bendeleden van de 18 en een tweede keer vijf dagen later (DVZ verklaringen 10 juni 2020, punt 5, p. 1-2). Bij het CGVS beweert u echter dat uw dochter werd lastiggevalen op 10 juni 2019 en 13 juni 2019 (CGVS, p. 16). Uw ingeroepen excuus dat het niet klopt en u het zich niet kan herinneren dat er vijf dagen tussen zaten, dat u heel zenuwachtig was tijdens het eerste interview en u zich niet kan herinneren dat u dit heeft gezegd (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen. Zeker gezien u bij DVZ nog eens expliciet heeft verklaard dat u op 15 juni 2019 naar uw schoonouders ging (DVZ verklaringen 10 juni 2019, punt 5, p. 2), terwijl u ook hierover bij het CGVS verklaarde dat dit op 13 juni 2019 was (CGVS, p. 16). Opnieuw wordt er u gevraagd hoe het dan komt dat u bij DVZ verklaarde dat u op 15 juni bent gegaan. U blijft echter staande houden dat u op 13 juni bent gegaan, zonder enige verdere uitleg te geven (CGVS, p. 21). Ook verklaarde u bij DVZ dat uw dochter bij het tweede incident werd lastiggevalen door vier personen (DVZ verklaringen 10 juni 2020, punt 5, p. 2), terwijl u aan het CGVS

verklaarde dat uw dochter bij het tweede incident slechts door drie personen werd lastiggevallen. Uw poging tot verschoning, dat u waarschijnlijk verwees naar het eerste incident (CGVS, p. 21), kan niet overtuigen, gezien u specifiek bij DVZ uitlegt dat uw dochter vijf dagen na het eerste incident benaderd werd door dezelfde vier personen (DVZ verklaringen 10 juni 2020, punt 5, p. 2).

U en uw partner leggen overigens aan het CGVS ook andere verklaringen af over deze benedeleden. U beweert deze benedeleden al eerder gezien te hebben (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u dan wist om welke benedeleden het ging, geeft u het nietszeggende antwoord dat u het wist omdat het net de vier waren die naar uw dochter gingen, maar er veel meer zijn (CGVS, p. 17). Wanneer de vraag u nog eens herhaald wordt, stelt u dat uw dochter het 'ons' had getoond enkele dagen na het incident, vanuit het raam van uw appartement (CGVS, p. 17). Uw partner houdt dan weer vol dat noch u, noch hij de benedeleden gezien heeft na het incident (CGVS (...), p. 15). Wanneer hij er op gewezen wordt dat u verklaarde dat uw dochter aan jullie getoond heeft om welke vier benedeleden het ging, blijft hij echter volhouden dat zij de benedeleden niet aan jullie heeft getoond. Hij beweert zelfs dat uw dochter de benedeleden helemaal niet kon identificeren (CGVS (...), p. 15).

Nog leggen u en uw partner verschillende verklaringen af over de tweede keer dat uw dochter door benedeleden werd lastiggevallen. U stelt namelijk dat de benedeleden op het punt stonden uw dochter mee te nemen en zij begon te roepen, op welk moment er enkele burens passeerden en uw dochter vervolgens is kunnen meegaan met hen toen ze hen zag (CGVS, p. 16). Uw partner beweert dan weer dat ze A. (...) op dat moment niet gewoon wilden meenemen, maar dat ze haar probeerden te verkrachten (CGVS (...), p. 15). A. (...) zou daarop zijn beginnen te roepen. Uw partner stelt echter niet dat de burens op dat moment passeerden, maar verklaart dat zij uiteindelijk naar haar toe kwamen (CGVS (...), p. 13). Overigens is het uitermate vreemd dat uw partner stelt dat de benedeleden op dat moment uw dochter probeerden te verkrachten (CGVS, p. 15), terwijl u niets van deze poging tot verkrachting vermeldt bij het CGVS en slechts spreekt over benedeleden die agressief waren, verschrikkelijke woorden riepen, haar intimideerden en haar wilden meenemen (CGVS, p. 16-18).

Verder legt u nog weinig coherente verklaringen af over het gedrag van de benedeleden. Zo stelt u initieel dat de benedeleden al de bewegingen van u en uw partner volgden en jullie controleerden (CGVS, p. 16). Maar gevraagd of uw partner tussen de tiende en de dertiende gevolgd werd, stelt u van niet (CGVS, p. 19). Er wordt u vervolgens gevraagd of uzelf na de tiende juni gevolgd werd, waarop u antwoordt dat u na de dertiende gevolgd werd en vervolgens bent ondergedoken (CGVS, p. 19). Wanneer u er op gewezen wordt dat jullie toen onmiddellijk zijn ondergedoken en ze u dus niet echt hebben kunnen volgen, bevestigt u dat u inderdaad niet bent gevolgd omdat jullie waren ondergedoken (CGVS, p. 19). Gevraagd wat u dan precies bedoelde met het feit dat de benedeleden u in de gaten leken te houden, stelt u dat de benedeleden altijd rond uw appartement hingen, of in de buurt waren en dat het leek alsof ze u monitorden (CGVS, p. 19). U had echter ook al eerder verklaard dat u de benedeleden daar altijd zag en ze permanent rondhangen op straat in uw kolonie (CGVS, p. 17). Dat uw verklaringen niet coherent zijn, u en uw partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie problemen en dat uw verklaringen aan het CGVS niet overeenkomen met uw verklaringen bij DVZ, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Zelfs indien uw dochter werkelijk gevisieerd zou zijn door benedeleden van de bende 18, dan nog moet er op gewezen worden dat u na uw verhuis naar Mexicaly geen verdere problemen heeft gehad (CGVS (...), p. 5; CGVS, p. 19). U beweert dat uw partner en uw dochter er amper buitenkwamen (CGVS, p. 18, 19). Een beperkte bewegingsvrijheid is echter niet afdoende om als daad van vervolging of onmenselijke behandeling te worden beschouwd. U stelt verder nog dat er in Mexicaly ook bewaking aanwezig was, en dat er dankzij deze bewaking niemand in de kolonie kon zonder toestemming (CGVS, p. 5). Overigens woont uw schoonfamilie momenteel nog op dit adres en stelt u dat het goed met hen gaat (CGVS, p. 5). U kon in de periode dat jullie in Mexicaly woonden ook nog naar uw werk gaan tot 31 augustus, ook al werd u toen gebracht door uw schoonzus met haar auto (CGVS, p. 9). Bovenstaande wijst er allerminst op dat de benedeleden nog op zoek zouden zijn naar jullie. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw beweerde problemen van lokale aard zijn. Overigens komen de verklaringen van u en uw partner over welke bende er actief was in Mexicaly niet overeen. Uw partner stelt namelijk dat de MS hier actief is (CGVS (...), p. 5). Dat u beweert dat ook hier de bende 18 revolucionarios actief waren (CGVS, p. 5), is dan ook weinig geloofwaardig.

Ook uw houding geeft allerminst blijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo deed u geen enkele moeite om de hulp in te roepen van de autoriteiten van

uw land. Gevraagd waarom u niet naar de politie ging, stelt u dat u dit niet durfde omdat de politie zelf vaak betrokken is en dat wanneer je klacht indient, benedeleden je familie vermoorden (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe u dit weet, antwoordt u eerst compleet naast de kwestie dat het probleem is dat uw familie in dezelfde zone woont en de benedeleden dit ook weten (CGVS, p. 20). Wanneer u de vraag nogmaals herhaald wordt, kan u slechts verwijzen naar de algemene situatie in uw land en het nieuws dat u hierover hoort van andere mensen (CGVS, p. 20).

Verder besliste u in juni 2019 al om het land te verlaten (CGVS, p. 12). U wachtte vervolgens met naar België te komen tot 13 oktober 2019 (CGVS, p. 12). De poging tot verschoning van uw echtgenoot, dat u niet onmiddellijk kon vertrekken omdat tickets met een eerdere datum te duur waren (CGVS (...), p. 17), kan niet overtuigen. U kon in september namelijk nog de operatie van uw dochter betalen met hulp van uw schoonouders (CGVS, p. 21). Dat u hiervan beweert dat deze operatie 1750 dollar kostte (CGVS, p. 21), terwijl uw partner verklaart dat deze operatie 3000 dollar kostte (CGVS (...), p. 18), plaatst vraagtekens bij het beeld dat jullie geven over jullie financiële situatie. U stelt namelijk de tickets te hebben terugbetaald aan uw schoonbroer, die het bedrag voor u voorschoot (CGVS, p. 12). Bovendien geeft u zelf aan nog geld over te hebben gehad toen u naar België kwam (CGVS, p. 16-17), uw schoonbroer had verder nog spaargeld én u haalt zelf aan dat uw schoonouders jullie hielpen in noodsituaties (CGVS, p. 20, 21).

Nog verlieten jullie op 19 augustus 2019 al El Salvador om naar Honduras te gaan zodat uw dochter volleybal kon spelen in de Centraal-Amerikaans spelen (CGVS, p. 14). Niettegenstaande u al in juni had besloten om het land te verlaten, keerde u toch op 24 augustus 2019 nog terug naar El Salvador (CGVS, p. 14). Noch uw excuus, dat het algemeen geweten is dat er bendes actief zijn in Honduras (CGVS, p. 20), noch het excuus van uw partner, dat het voor de competitie van uw dochter was en zij maar een week de toestemming had om daar te blijven (CGVS (...), p. 17), kan overtuigen. Het loutere feit dat u op vakantie gaat met uw partner en dochter en vervolgens nog terugkeert naar El Salvador terwijl u beweert voor jullie levens te vrezen, valt niet te rijmen met uw beweerde nood aan internationale bescherming.

Bovendien reisde u via Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat u heel wat opzoekingswerk had gedaan en dat daaruit bleek dat Spanje geen politiek asiel verleent aan Salvadoranen, dat Frankrijk ook geen optie was, en België het enige land was waar jullie onder de voorwaarden vielen (CGVS, p. 13), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat noch het profiel van uw dochter als jong meisje, noch het profiel van uw partner als taxichauffeur op zich volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, het paspoort van uw dochter, uw rijbewijs, uw diploma, uw bewijs van tewerkstelling, uw visitekaartje, de studentenkaart van uw dochter, de medische informatie over uw dochter en reisinformatie hebben slechts betrekking op de identiteit van u en uw dochter, de scholing van u en uw dochter, uw werk, de medische geschiedenis van uw dochter, en uw reisweg naar België, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De door u neergelegde nieuwsartikelen houden geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in de wijk waar u woonde (CGVS, p. 13).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw partner, E. U. O. T. (...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 256 621, is de partner van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 256 612. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknachtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de in de bestreden beslissingen aangestipte tegenstellingen tussen de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS, was zij erg gestressed op haar ‘gehoor’ bij de DVZ. Zij moest alles snel, kort en bondig uiteenzetten en werd gepusht om data te noemen. Zij kreeg van de ondervrager mee dat zij op het gehoor op het CGVS over voldoende tijd zou

beschikken om alles rustig te vertellen. Dat zij zich dan vergist heeft in een datum, is niet onoverkomelijk.

Verwerende partij focust zich ten onrecht op dergelijke pietluttigheden om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken en verliest de kern van haar problemen volledig uit het oog.

Pas op het CGVS kreeg verzoekende partij de kans om alles uit te leggen, met een bijstand van een raadsman. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals uiteengezet op het gehoor op het CGVS."

Met betrekking tot de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen betogen verzoekende partijen als volgt:

"Er is hier klaarblijkelijk een misverstand ontstaan aangaande de identificatie van de bendeleden. De dochter van verzoekende partij heeft deze bendeleden aan haar moeder getoond, niet aan haar vader. Verzoekende partij had deze mannen aldus reeds gezien vanuit het appartement. Verzoekende partij heeft dan aan haar echtgenoot verteld om wie het ging.

Wat betreft de tweede keer dat de bendeleden de dochter van verzoekende partij aanspraken, is er van een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenoot helemaal geen sprake.

Op het moment dat zij haar aanspraken, hebben de bendeleden allerlei zaken naar haar geroepen, haar geïntimideerd en haar doen verstaan dat zij haar zouden verkrachten indien zij niet zou doen wat zij haar vroegen, namelijk zich aansluiten bij de bende en met een van hen huwen. Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water en ziet tegenstrijdigheden die er niet zijn.

De bendeleden hingen altijd rond, rond hun appartement en in hun wijk. Verzoekende partij en haar rechtgenote hadden het gevoel voortdurend in de gaten gehouden te worden, reden waarom zij ook onmiddellijk onderdoken."

Waar er in de bestreden beslissingen op wordt gewezen dat zij na hun verhuis naar Mexicaly geen verdere problemen hebben gekend, voeren verzoekende partijen het volgende aan:

"Dergelijke manier van redeneren tart werkelijk alle verbeelding. Verzoekende partij en haar gezin leefden ondergedoken in iemand anders zijn huis. Verwerende partij stelt dan dat zij er geen verdere problemen hebben gekend en noemt een 'beperkte bewegingsvrijheid' niet afdoende om 'een daad van vervolging of onmenselijke behandeling' te worden beschouwd... Natuurlijk gaat het om meer dan louter een "beperkte bewegingsvrijheid" – zoals verwerende partij zo laconiek stelt! Als deze redenering wordt doorgetrokken, zal verwerende partij ook beweren dat Anne Frank een goed leven had in het Achterhuis tot haar arrestatie, gezien zij er louter "haar bewegingsvrijheid" was verloren...? Zij had ook geen reden om daden van vervolging en/of onmenselijke behandeling te vrezen?? Men moet een beetje serieus blijven!

Verwerende partij stelt tevens dat de problemen van verzoekende partij 'lokaal van aard' zouden zijn - quod certe non.

Dergelijke redenering van verwerende partij toont aan dat zij geen enkel besef heeft van de werking van de bendes in El Salvador. Ook in San Salvador was het een kwestie van tijd voor verzoekende partij op de radar van de bendes zou gekomen zijn. De redenering van verzoekende partij dat verzoekende partij maar moest verhuizen of ondergedoken blijven leven, houdt dan ook geen steek."

Waar hen wordt verweten geen hulp te hebben gezocht bij de autoriteiten van hun land, stellen verzoekende partijen het volgende:

"Klacht indienen bij de politie of de autoriteiten inschakelen voor deze bedreigingen door de bendeleden betekende hun doodsvonnissen tekenen... Immers, de politie was zelf corrupt en doordrongen met bendeleden. Zij staan eveneens gekend informatie over klachten door te spelen aan de bendeleden, zoals ook blijkt uit het Country Policy and Information Note van januari 2021 : (stuk 3)

p. 78-80

(...)"

Waar de adjunct-commissaris-generaal hen verwijt te laat het land te hebben verlaten na de aanvang van hun problemen, repliceren verzoekende partijen als volgt:

"Het financieel aspect is voor verwerende partij misschien een "bijzaak" maar zoals verzoekende partijen stelden hadden zij ook kosten van de operatie van hun dochter. Zij konden zich niet zomaar permitteren om van de ene dag op de andere te vertrekken. Dit is dan ook de reden waarom zij een tijd ondergedoken leefden. Zij zochten ondertussen ook naar de financiële middelen om hun vlucht te kunnen betalen. Deze argumentatie van verwerende partij gaat dan ook niet op."

Waar hen nog wordt verweten niet in Frankrijk of in Spanje asiel te hebben aangevraagd, merken verzoekende partijen op dat het feit dat zij niet in een ander land eerst asiel aanvroegen, maar

uitzochten waar ze het best terecht konden, hoegenaamd geen reden is om geen geloof te hechten aan hun vrees en aan hun problemen.

Voorts betwisten verzoekende partijen dat de werkzaamheden van verzoeker als taxichauffeur *an sich* niet zouden volstaan om in aanmerking te komen voor bescherming. Zij citeren uit de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, waarin zou worden gesteld dat taxibedrijven en taxichauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden, en achten het onbegrijpelijk hoe de adjunct-commissaris-generaal meent te kunnen stellen dat verzoeker – gezien zijn specifiek profiel – geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de adjunct-commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de adjunct-commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot het risico bij terugkeer naar El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekende partijen besluiten dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften wordt de *“Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs”* van Home Office van januari 2021 als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2.2. In de nota met opmerkingen die zij in de zaak nr. 256 612 neerlegt, refereert verwerende partij (onder meer) aan de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020. Bij deze nota worden tevens de vragenlijst CGVS van verzoekster van 10 juni 2020, het ontvangstbewijs van deze vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 23 september 2020 gevoegd.

3.2.3. Op 21 mei 2021 legt verwerende partij in de zaak nr. 256 611 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen die hun dochter kende met de bende 18. Deze problemen zouden zijn begonnen toen zij op 10 juni 2019 met de microbus terugkwam van school en door vier gewapende leden van de bende 18 op de parking van hun kolonie werd lastiggevallen. De bendeleden zouden haar geïntimideerd hebben, gezegd hebben dat ze in haar geïnteresseerd waren, haar gsm gestolen hebben en geëist hebben dat ze tot de bende zou toetreden. Hun dochter zou erin geslaagd zijn om weg te geraken. Drie dagen later zou de dochter van verzoekende partijen na de volleybaltraining opnieuw benaderd zijn door drie bendeleden, die haar vastnamen, haar probeerden te verkrachten, eisten dat ze lid zou worden van de bende en ermee dreigden haar te vermoorden. Toen zij om hulp riep en er enkele burens kwamen, zou hun dochter zich hebben kunnen losmaken en naar de burens zijn gerend, die haar naar huis brachten. Verzoekende partijen zouden vervolgens besloten hebben om bij de ouders van verzoekster te gaan wonen in Recidencial Mexicaly. Van 19 augustus tot 24 augustus 2019 zouden verzoekende partijen met hun dochter naar Honduras gegaan zijn waar hun dochter met haar volleybalploeg deelnam aan een toernooi. Op 22 september 2019 zou de dochter van verzoekende partijen geopereerd zijn aan een cyste op haar eierstok. Verzoekende partijen verklaren op 13 oktober 2019 hun land van herkomst te hebben verlaten.

Ter staving van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoort, een paspoort van hun dochter, hun identiteitskaart, hun rijbewijs, hun NIT-kaart, medische documenten met betrekking tot hun dochter, een studentenkaart van hun dochter en een visitekaartje van het werk van verzoekster voor, alsook fotokopieën van het diploma van verzoekster, van een bewijs van de tewerkstelling van verzoekster bij Banco Promerica, van reisinformatie, van krantenartikelen en van een screenshot van de bankkaart van de broer van verzoeker als betalingsbewijs voor hun vliegtickets (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 6, map met 'documenten'; adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'documenten').

Wat de door verzoekster voorgelegde stukken betreft, wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Uw paspoort, identiteitskaart, het paspoort van uw dochter, uw rijbewijs, uw diploma, uw bewijs van tewerkstelling, uw visitekaartje, de studentenkaart van uw dochter, de medische informatie over uw dochter en reisinformatie hebben slechts betrekking op de identiteit van u en uw dochter, de scholing van u en uw dochter, uw werk, de medische geschiedenis van uw dochter, en uw reisweg naar België, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De door u neergelegde nieuwsartikelen houden geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in de wijk waar u woonde (CGVS, p. 13)."

Wat de door verzoeker voorgelegde stukken betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw NIT-kaart, medische documenten van uw dochter, reisinformatie en het screenshot van de bankkaart van uw broer als betalingsbewijs voor uw vliegtickets hebben slechts betrekking op uw identiteit, de medische geschiedenis van uw dochter en uw reisweg naar België, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Ook de nieuwsartikelen die u neerlegt houden geen verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in El Salvador (CGVS, p. 12)."

Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat de door verzoekende partijen voorgelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde vluchtmotieven.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden op de volgende tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen die verzoekster aflegde:

“Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw dochter een eerste keer op 10 juni 2019 werd lastiggevalen door bendeleden van de 18 en een tweede keer vijf dagen later (DVZ verklaringen 10 juni 2020, punt 5, p. 1-2). Bij het CGVS beweert u echter dat uw dochter werd lastiggevalen op 10 juni 2019 en 13 juni 2019 (CGVS, p. 16). Uw ingeroepen excuus dat het niet klopt en u het zich niet kan herinneren dat er vijf dagen tussen zaten, dat u heel zenuwachtig was tijdens het eerste interview en u zich niet kan herinneren dat u dit heeft gezegd (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen. Zeker gezien u bij DVZ nog eens expliciet heeft verklaard dat u op 15 juni 2019 naar uw schoonouders ging (DVZ verklaringen 10 juni 2019, punt 5, p. 2), terwijl u ook hierover bij het CGVS verklaarde dat dit op 13 juni 2019 was (CGVS, p. 16). Opnieuw wordt er u gevraagd hoe het dan komt dat u bij DVZ verklaarde dat u op 15 juni bent gegaan. U blijft echter staande houden dat u op 13 juni bent gegaan, zonder enige verdere uitleg te geven (CGVS, p. 21). Ook verklaarde u bij DVZ dat uw dochter bij het tweede incident werd lastiggevalen door vier personen (DVZ verklaringen 10 juni 2020, punt 5, p. 2), terwijl u aan het CGVS verklaarde dat uw dochter bij het tweede incident slechts door drie personen werd lastiggevalen. Uw poging tot verschoning, dat u waarschijnlijk verwees naar het eerste incident (CGVS, p. 21), kan niet overtuigen, gezien u specifiek bij DVZ uitlegt dat uw dochter vijf dagen na het eerste incident benaderd werd door dezelfde vier personen (DVZ verklaringen 10 juni 2020, punt 5, p. 2).”

Verzoekende partijen beperken zich tot het louter minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, doch zij slagen er niet in de tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in de administratieve dossiers, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. De Raad merkt op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Voorts wijst de Raad erop dat het, indien verzoekster van mening is dat zij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om haar vluchtrelaas uit de doeken te doen, haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. Verzoekster heeft dit echter nagelaten. Op het CGVS verklaarde verzoekster dat het eerste gehoor bij de DVZ heel goed is verlopen, dat zij weliswaar geen details heeft kunnen geven bij wat er gebeurd is maar wel het belangrijkste kon aanhalen en dat zij verder geen opmerkingen heeft over dit gehoor (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3). Hoewel zij op het CGVS bijstand hadden van een advocaat, merken verzoekende partijen pas in het verzoekschrift voor het eerst op dat zij bij de DVZ gepusht werden om data te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Bovendien hoeft het geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zo wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster ook op goede gronden op de volgende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van verzoekster:

“U en uw partner leggen overigens aan het CGVS ook andere verklaringen af over deze bendeleden. U beweert deze bendeleden al eerder gezien te hebben (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u dan wist om welke bendeleden het ging, geeft u het nietszeggende antwoord dat u het wist omdat het net de vier waren die naar uw dochter gingen, maar er veel meer zijn (CGVS, p. 17). Wanneer de vraag u nog eens herhaald wordt, stelt u dat uw dochter het ‘ons’ had getoond enkele dagen na het incident, vanuit het raam van uw appartement (CGVS, p. 17). Uw partner houdt dan weer vol dat noch u, noch hij de bendeleden gezien heeft na het incident (CGVS (...), p. 15). Wanneer hij er op gewezen wordt dat u verklaarde dat uw dochter aan jullie getoond heeft om welke vier bendeleden het ging, blijft hij echter volhouden dat zij de bendeleden niet aan jullie heeft getoond. Hij beweert zelfs dat uw dochter de bendeleden helemaal niet kon identificeren (CGVS (...), p. 15).

Nog leggen u en uw partner verschillende verklaringen af over de tweede keer dat uw dochter door bendeleden werd lastiggevalen. U stelt namelijk dat de bendeleden op het punt stonden uw dochter mee te nemen en zij begon te roepen, op welk moment er enkele burens passeerden en uw dochter

vervolgens is kunnen meegaan met hen toen ze hen zag (CGVS, p. 16). Uw partner beweert dan weer dat ze A. (...) op dat moment niet gewoon wilden meenemen, maar dat ze haar probeerden te verkrachten (CGVS (...), p. 15). A. (...) zou daarop zijn beginnen te roepen. Uw partner stelt echter niet dat de buren op dat moment passeerden, maar verklaart dat zij uiteindelijk naar haar toe kwamen (CGVS (...), p. 13). Overigens is het uitermate vreemd dat uw partner stelt dat de bendeleden op dat moment uw dochter probeerden te verkrachten (CGVS, p. 15), terwijl u niets van deze poging tot verkrachting vermeldt bij het CGVS en slechts spreekt over bendeleden die agressief waren, verschrikkelijke woorden riepen, haar intimideerden en haar wilden meenemen (CGVS, p. 16-18)."

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat er een misverstand is ontstaan en dat hun dochter de bendeleden aan verzoekster heeft getoond, maar niet aan verzoeker, en dat verzoekster dan aan verzoeker heeft verteld om wie het ging, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering vindt allesbehalve steun in de verklaringen van verzoeker dat verzoekster de vier bendeleden na het incident niet heeft gezien en dat zijn dochter de bendeleden niet kon identificeren (adm. doss. verzoeker, stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15).

Waar verzoekende partijen laten gelden dat de bendeleden allerlei zaken naar hun dochter hebben geroepen, hun dochter geïntimideerd hebben en haar hebben doen verstaan dat zij haar zouden verkrachten indien zij zich niet zou aansluiten bij de bende en met een van hen zou huwen, beperken zij zich opnieuw tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker dat de bendeleden hun dochter "aan het forceren waren, dat ze bij haar wilden binnen dringen, haar verkrachten" (adm. doss. verzoeker, stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15). Deze bewoordingen zijn duidelijk en houden beduidend meer in dan het louter doen verstaan dat ze hun dochter zouden verkrachten indien zij niet zou doen wat zij haar vroegen.

Daarbij komt nog dat verzoekster weinig coherente verklaringen aflegde over het gedrag van de bendeleden. Dit wordt in de bestreden beslissingen in haar hoofde als volgt toegelicht:

"Zo stelt u initieel dat de bendeleden al de bewegingen van u en uw partner volgden en jullie controleerden (CGVS, p. 16). Maar gevraagd of uw partner tussen de tiende en de dertiende gevolgd werd, stelt u van niet (CGVS, p. 19). Er wordt u vervolgens gevraagd of uzelf na de tiende juni gevolgd werd, waarop u antwoordt dat u na de dertiende gevolgd werd en vervolgens bent ondergedoken (CGVS, p. 19). Wanneer u er op gewezen wordt dat jullie toen onmiddellijk zijn ondergedoken en ze u dus niet echt hebben kunnen volgen, bevestigt u dat u inderdaad niet bent gevolgd omdat jullie waren ondergedoken (CGVS, p. 19). Gevraagd wat u dan precies bedoelde met het feit dat de bendeleden u in de gaten leken te houden, stelt u dat de bendeleden altijd rond uw appartement hingen, of in de buurt waren en dat het leek alsof ze u monitorden (CGVS, p. 19). U had echter ook al eerder verklaard dat u de bendeleden daar altijd zag en ze permanent rondhingen op straat in uw kolonie (CGVS, p. 17)."

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschriften aan dat de bendeleden altijd rondhingen, rond hun appartement en in hun wijk, en dat zij het gevoel hadden voortdurend in de gaten gehouden te worden en hierdoor ook onmiddellijk onderdoken, doch blijven steken in het herhalen van een versie van de door verzoekster afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde incoherentie niet teniet doet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er niet in slagen de verschillende in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in hun verklaringen, die steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontcrachten. De vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster nog het volgende overwogen:

"Zelfs indien uw dochter werkelijk geïntimideerd zou zijn door bendeleden van de bende 18, dan nog moet er op gewezen worden dat u na uw verhuis naar Mexicaly geen verdere problemen heeft gehad (CGVS (...), p. 5; CGVS, p. 19). U beweert dat uw partner en uw dochter er amper buitenkwamen (CGVS, p. 18, 19). Een beperkte bewegingsvrijheid is echter niet afdoende om als daad van vervolging of onmenselijke behandeling te worden beschouwd. U stelt verder nog dat er in Mexicaly ook bewaking aanwezig was, en dat er dankzij deze bewaking niemand in de kolonie kon zonder toestemming (CGVS, p. 5). Overigens woont uw schoonfamilie momenteel nog op dit adres en stelt u dat het goed met hen gaat (CGVS, p. 5). U kon in de periode dat jullie in Mexicaly woonden ook nog naar uw werk gaan tot

31 augustus, ook al werd u toen gebracht door uw schoonzus met haar auto (CGVS, p. 9). Bovenstaande wijst er allerminst op dat de bendeleden nog op zoek zouden zijn naar jullie. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw beweerde problemen van lokale aard zijn. Overigens komen de verklaringen van u en uw partner over welke bende er actief was in Mexicali niet overeen. Uw partner stelt namelijk dat de MS hier actief is (CGVS (...), p. 5). Dat u beweert dat ook hier de bende 18 revolucionarios actief waren (CGVS, p. 5), is dan ook weinig geloofwaardig.”

Verzoekende partijen geven aan het niet eens te zijn met deze motivering en wijzen erop dat zij ondergedoken leefden in het huis van iemand anders. Dit ondergedoken bestaan dient evenwel te worden genuanceerd nu verzoeker tijdens een groot deel van die periode nog bleef werken en de dochter van verzoekende partijen nog geopereerd werd. De vergelijking met de bewegingsvrijheid van Anne Frank gaat dan ook niet op. Waar zij nog betwisten dat hun problemen lokaal van aard zijn, beperken verzoekende partijen zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet betwisten dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de bende die actief was in de regio waar zij zouden zijn ondergedoken, wat de geloofwaardigheid van hun verklaringen over hun onderduiken ondermijnt.

Bovendien wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster terecht op het volgende:

“Verder besliste u in juni 2019 al om het land te verlaten (CGVS, p. 12). U wachtte vervolgens met naar België te komen tot 13 oktober 2019 (CGVS, p. 12). De poging tot verschoning van uw echtgenoot, dat u niet onmiddellijk kon vertrekken omdat tickets met een eerdere datum te duur waren (CGVS (...), p. 17), kan niet overtuigen. U kon in september namelijk nog de operatie van uw dochter betalen met hulp van uw schoonouders (CGVS, p. 21). Dat u hiervan beweert dat deze operatie 1750 dollar kostte (CGVS, p. 21), terwijl uw partner verklaart dat deze operatie 3000 dollar kostte (CGVS (...), p. 18), plaatst vraagtekens bij het beeld dat jullie geven over jullie financiële situatie. U stelt namelijk de tickets te hebben terugbetaald aan uw schoonbroer, die het bedrag voor u voorschoot (CGVS, p. 12). Bovendien geeft u zelf aan nog geld over te hebben gehad toen u naar België kwam (CGVS, p. 16-17), uw schoonbroer had verder nog spaargeld én u haalt zelf aan dat uw schoonouders jullie hielpen in noodsituaties (CGVS, p. 20, 21).”

Met hun betoog dat zij ook kosten van de operatie van hun dochter hadden en het zich niet zomaar konden permitteren om van de ene dag op de andere te vertrekken, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de voorgaande motieven op basis waarvan de adjunct-commissaris-generaal overwoog dat de poging tot verschoning van verzoeker voor de vaststelling dat hij niet onmiddellijk is vertrokken niet kan overtuigen. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij de vliegtickets, die reeds gekocht waren op 26 of 27 juni 2019, terugbetaalden aan verzoeksters schoonbroer, noch dat hun dochter nog geopereerd werd in september 2019, noch dat hun verklaringen over de kostprijs van de operatie van hun dochter tegenstrijdig waren, noch dat zij geld over hadden toen zij naar België kwamen. Bovendien hadden zij in augustus 2019 nog een reis ondernomen naar Honduras. Wat dit laatste betreft, merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoekster nog geheel terecht het volgende op:

“Nog verlieten jullie op 19 augustus 2019 al El Salvador om naar Honduras te gaan zodat uw dochter volleybal kon spelen in de Centraal-Amerikaans spelen (CGVS, p. 14). Niettegenstaande u al in juni had besloten om het land te verlaten, keerde u toch op 24 augustus 2019 nog terug naar El Salvador (CGVS, p. 14). Noch uw excuus, dat het algemeen geweten is dat er bendes actief zijn in Honduras (CGVS, p. 20), noch het excuus van uw partner, dat het voor de competitie van uw dochter was en zij maar een week de toestemming had om daar te blijven (CGVS (...), p. 17), kan overtuigen. Het loutere feit dat u op vakantie gaat met uw partner en dochter en vervolgens nog terugkeert naar El Salvador terwijl u beweert voor jullie levens te vrezen, valt niet te rijmen met uw beweerde nood aan internationale bescherming.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris-generaal voegt hier in hoofde van verzoekster nog het volgende aan toe:

“Bovendien reisde u via Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat u heel wat opzoekingswerk had gedaan en dat daaruit bleek dat Spanje geen politiek asiel verleent aan Salvadoranen, dat Frankrijk ook geen optie was, en België het enige land was waar jullie onder de

voorwaarden vielen (CGVS, p. 13), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.”

Verzoekende partijen betogen dat het feit dat zij niet eerst in een ander land asiel aanvroegen, maar uitzochten waar ze het best terecht konden, hoegenaamd geen reden is om geen geloof te hechten aan hun vrees en aan hun problemen. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zijn verzoek zo spoedig mogelijk heeft ingediend of dat hij goede redenen heeft waarom hij nagelaten heeft dit te doen. Het gegeven dat verzoekende partijen in Spanje en in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming indienden, doch hiermee wachtten tot zij in België aankwamen, vormt naar het oordeel van de Raad dan ook een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming. Hoe dan ook kan worden herhaald dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de thans bestreden beslissingen opgesomde motieven is dat de adjunct-commissaris-generaal tot deze beslissingen heeft gebracht.

Ook de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven in hoofde van verzoekster worden door verzoekende partijen niet weerlegd of ontkracht:

“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat noch het profiel van uw dochter als jong meisje, noch het profiel van uw partner als taxichauffeur op zich volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

Door in hun verzoekschriften te verwijzen naar een passage uit de COI Focus “El Salvador: Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019, waarin zou worden gesteld dat taxibedrijven en taxichauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden, doen verzoekende partijen aan het voorgaande geen afbreuk. Een loutere verwijzing naar het profiel van verzoeker volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond. Uit de vernoemde COI Focus blijkt immers niet dat er in El Salvador sprake is van groepsvervolging waarbij alle taxichauffeurs het slachtoffer worden van bedreigingen of afpersing. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken, blijven verzoekende partijen daartoe in gebreke.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met leden van de bende 18 geen geloof worden gehecht en maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij uit hoofde daarvan een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven geheel ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland, het profiel van hun dochter als jong meisje en het profiel van verzoeker als taxichauffeur op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in

onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd

besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-) commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN